Malo (šišensko) nabodalo

ŠE BREZ REKORDERSTVA

Statistično zastavljene novice iz tujine kažejo, da največ vina popije na svetu povprečni Portugalec – na leto kar 87 litrov, sledijo pa mu Italijan, Francoz, Luksemburžan in o dalje do Jugoslovana, ki se s svojimi 26 litri uvršča na deveto mesto, pred zahodnega Nemca, Bolgara in tako naprej. Ker tako poroča mednarodni urad za vino, v novici ni podatkov o pivu in žganih pijačah. V nasprotnem primeru bi se na kakšno uspešno mesto gotovo uvrstil tudi kakšen povprečni Šiškar. Ta sicer pri pijačah ne bi mogel prekositi povprečnega občana iz Centra, kajti tam je prav gotovo več »stoječih« ekspresnih bifejčkov kot v občini Šiška. Toda sodeč po tem, kako v nekaterih šišenskih okoljih kljub inflacijskih časom novi lokali rastejo ko gobe po dežju, se tisti iz Centra ne bi mogli dolgo držati svojih prednosti pri rezultatih pitja. Še zlasti, če pri vsem upoštevamo še to, da občani iz Šiške večkrat zahajajo v lokale v Centru, kakor pa tisti iz Centra v šišenske...

HURA, SPET V ŠOLO!

Vsakega veselja je enkrat konec in tako tudi šolskih počitnic. In tako so učenci spet morali strumno zakoračiti v novo šolsko leto, kar je sicer vsakikrat po svoje še kar zanimivo. Za prenekatere učence pa je tudi v šišenskih šolah začetek pouka prinesel še nekatere dodatne zanimivosti, ki jih je morda zvečine zdaj že konec, morebiti pa tudi ne...

Tako je učence osnovne šole Valentina Vodnika – pa kajpak tudi njihove starše – prijetno presenetilo to, da nekaj časa ne bojo mogli v šoli ne malicati ne kositi, ker so kuhinjo razkopali ali karsižebodi, se lotili vodovodnih in kanalizacijskih cevi in tako naprej in tako dalje. Dela so se jim zavlekla, kakor je to v navadi že z raznimi razkopavanji cest in ulic še dolgo v vrh turistične sezone. No, v tej kuhinji kuhajo sicer obroke za okrog 1.000 svojih učencev in dodatno za skoraj 500 tistih s šole Riharda Jakopiča...

Zaštrenalo se je tudi »popravljalcem« na šoli Janeza Kalana na Topolu, sicer podružnici preške (medvoške) OŠ heroja Franca Bukovca. Bojda so – poleg zamenjave električne napeljave – morali premostiti še neke težave s statiko, ker da se šola že precej časa poseda. Samo da se ne ta ne katera druga šola ne bi naposled sesedla... Pod težo raznih urnih popravljalcev...

KJE PA JE TOP?

Med zemeljskimi deli pri popravilu gozdne ceste med Zavrhom in Smlednikom je neki Pirničan, ki je upravljal traktor, izruval na dan nič več in nič manj kot pravo – topovsko granato. Okoličani bi se zato zdaj lahko čisto upravičeno spraševali, kje je vendar še top. Ker ima granata kar solidne mere – kaliber 80 milimetrov – bi lahko namreč bilo sila nerodno, če bi kdo ob kakšnem prazniku začel s takšnim topom na lepem streljati.

Nič čudnega zato ne bi bilo, če bi občani začeli šušljati, da ima kdo takšen top skrit kje doma kvečjemu brez dovoljenja – brez orožnega lista... *In ga zato raje javno ne razkazuje...*

»KABELSKI« PREMOR

Po tistem, ko so se Mariborčani že množično vključevali v sistem kabelske televizije, so valovi navdušenja za to pridobitev tehnike (ki sicer v razvitem svetu ne predstavlja več nikakršne novotarije) zapljuskali tudi v ljubljanske občine, med njimi tudi v šišensko. Pristaši te novosti so se jeli zbirati, diskutirati, razmišljati; marsikje je občane zajela prav ihtavost: v Dravljah, Kosezah, Podutiku, Medvoški kotlini... Toda ker vsa zadeva ni bila tako preprosta, da bi pač plačal nekaj starih milijonov in nato samo pritiskal na gumbe, se je začetna evforija kar na lepem polegla. Ponekod so sicer že prišli tako daleč, da so jeli zbirati denar, in ob tem ugotavljali, da bo končni seštevek nanesel veliko več.... No, ponekod so se pa celo samoorganizirali tako, da so si kupili antenske »krožnike«, s katerimi lovijo satelitske programe. Drugod pa predvsem le čakajo, kajti ugotovili so, da ne po pravni ne po ekonomski ne po tehnični plati vse skupaj ni niti malo preprosto in da so za to potrebna tudi ustrezna dovoljenja in brez dvoma tudi plačila. Tako zaenkrat v tistih gospodinjstih, v kateri v Ljubljani gledajo takšne programe – in teh je nekaj manj kot 1.000 – to počenjajo »na črno«... Pa četudi je spored – v barvah...

BODLJIKAVE MISLI

Jože Olaj

»PRIJATELJI«

Ne žaluj za prijatelji, ki ti obrnejo hrbet, kadar si v godlji! Takšnih si lahko najdeš še nič koliko.

ZDRAVJE

O zdravju začnemo resneje razmišljati po navadi šele takrat, ko nas že zvije bolezen.

ČAS

Čas največkrat udari po glavi tistega, ki bi ga rad prehitel.

VINO

Ko ti že voda teče v grlo, je prepozno, da bi si nalil čistega vina.

DISKUTANTI

Najhujši diskutanti so tako ognjeviti govorniki, da bi si najraje še sebi segali v besedo.

POLITIKA

Bolj kot to, kar mi politiki povedo ali napišejo, me največkrat zanima prav ono, kar so mi zamolčali.

ŽERJAVICA

Kdor z golo roko sega po kostanj v žerjavico, naj se nikar ne pritožuje, da so mu to za nalašč podtaknili tako vročo!

MALO ZA ŠALO

V GOSTILNI

– Hej, natakar! Plačal bi rad.
– Samo trenutek potrpite, prosim! Najprej bi rad poračunal pri tistih, ki ne bi radi plačali.

OD KDAJ DELA

– Od kdaj pa že Tone dela v vašem podjetju?
– Odkar mu je šef zagrozil, da ga bojo postavili na cesto, če bo samo zabušaval.

IMEL JE SREČO

– Slišal sem, da ste sinoči na veliko kvartali.
– Da, do enih ponoči.
– Pa si imel kaj sreče?
– Ja, no, po svoje že. Ko sem odhajal domov, sem na pločniku našel žeton, pa mi tako ni bilo treba pešačiti...

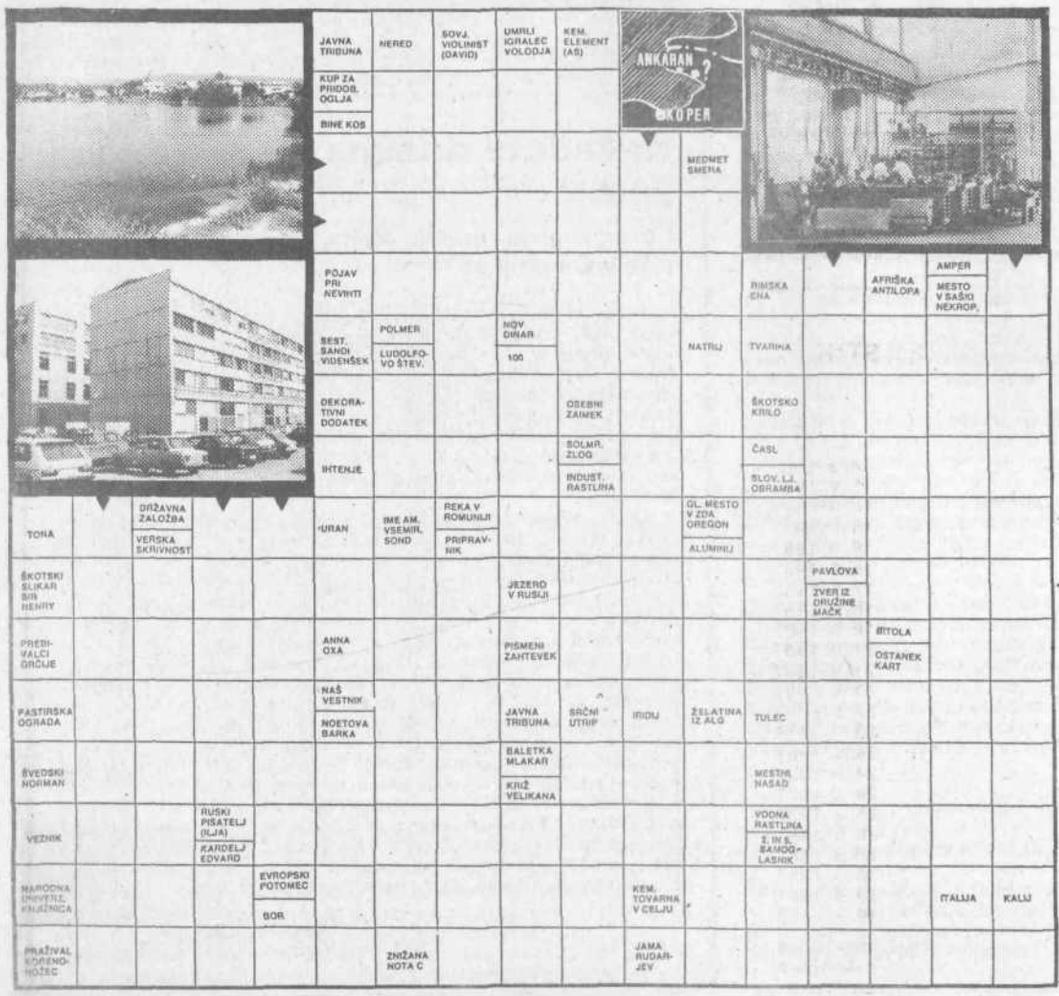

KRIŽANKA

Obljuba dela dolg. Tako smo v prvih jesenskih dneh znova uvedli nagradno križanko s praktičnimi nagradami. Rešitve s polnim imenom in priimkom ter naslovom pošljite na naslov: Uredništvo Javne tribune, Trg prekomorskih brigad 1, Ljubljana, najkasneje do 10. oktobra 1987.